

REDACCIO:

Josep PALLACH
32, av. de la République,
MONTGERON (S. et O.)

ADMINISTRACIO:

Antoni IBORRA
13, rue Bassano, París (16°)

C. Ch. Postaux 4163-90 — PARIS Preu de l'exemplar: 20 francs.

Suscripció l'any: 250 francs.

FEDERACIO
DEMOCRACIA
SOCIALISME

Endavant

ORGAN CENTRAL DEL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

LLETRA DE CATALUNYA

El fracàs d'un règim. S'apropa l'hora de fer balanç. Els falangistes ataquen la monarquia, que fou incapaç de resoldre els problemes d'Espanya. Els monàrquics denuncien la incapacitat i la immoralitat dels franquistes que han agreujat tots aquests problemes. Uns i altres tenen raó: el poble exigeix l'establiment de les llibertats democràtiques.

*

Barcelona, Març.—Les decisions del Caudillo mig-obrint les portes a la monarquia, i més tard la crisi de les relacions amb els americans—que el vicepresident Nixon intentarà recosir, sense donar ni un dòlar més però invitant al Caudillo a fer una excursió a Nord-Amèrica—han provocat una onada de sobresalts i de nerviosisme entre els dirigents del règim. Els que tenen avui la responsabilitat del país, s'adonen d'aquesta terrible veritat que lentament s'imposa per tot arreu: en el pla polític, igual que en el terreny econòmic, social, cultural i moral, els 15 anys de franquisme es solden per un fracàs total que el problema de la successió manifesta avui obertament.

La crisi política: falangistes, monàrquics i carlins dividits.—El drama de l'actual situació rau en aquest simple fet que tot-hom veu avui: el règim no té esdevenidor i ha estat absolutament incapaç de preparar-lo. Seria injust atribuir als falangistes l'exclusiva responsabilitat d'aquest fracàs. Les forces que guanyaren la guerra civil—l'Església, l'Exèrcit, la Burgèsia—tenen una gran part de culpa. Quan podien intervenir i prendre en mans l'evolució del règim vers la monarquia s'espantaren i continuaren cobrint-se amb la cobertura de Falange i confiant amb l'esperança del Caudillo. Avui els falangistes—la Vieja Guardia sobretot—resisteixen quan se'ls parla de traspasar el poder. I el braç d'un home que ja va cap als 65 anys no sembla gaire segur. La trilogia dirigent—Església, Exèrcit, Burgèsia—vol-dria fixar les bases institucionals i polítiques d'un poder estable. La monarquia? Quina monarquia? Els falangistes no hi volen saber res sino és sobre la base dels «principis del Moviment» perfectament desconeguts i violats, per altra banda.

I les forces que aguanten el règim es barallen. Els carlins fan propaganda en català—assegurant que ells restabliran les llibertats del pobles hispànics. Els falan-

gistes fan propaganda «republicana» i recorden a Franco que ells aguarenten quan anaren mal dades. Els monàrquics s'acosten als americans i intenten una penetració als organismes estatals a través de les «eleccions». Els industrials acusen l'I.N.I. i diuen als seus representants que es fiquin als Ajuntaments. L'Església reorganitza les HOAC, i Segura denuncia els protestants...

Una sola solució: el retorn a les llibertats democràtiques. Però les forces reaccionàries temen la llibertat. I enlloc de preparar aquesta solució, escolten esfereïdes les declaracions del Caudillo dient que la seva magistratura es «vitalicia». Potser si que ho serà. Però ¿i després? Galinsoga, que ha intentat tranquilitzar els burgesos catalans, no contesta a aquest terrible interrogant. ¿Què passarà després? «Qui dia passa any empeny», semblen contestar, més inconscients que mai, les classes que es diuen conservadores...

La crisi econòmica i social, i la demagògia falangista.—El compromís híbrid que elaboraren els amos del poder a Espanya ha donat una situació que ara també entra en crisi. Falange ha parlat—i només parlat—de la transformació social i econòmica. Algunes vegades ha fixat damunt del paper intents que no han passat mai a la pràctica.

La legislació social és una immensa ficció bastida damunt de salaris miserables: són els treballadors els que paguen les assegurances socials, el retir obrer. I ho paguen molt car: exactament cobrant la meitat dels salaris reals que cobraven abans. I és que, com a regal, han de mantenir una costosíssima burocràcia improductiva que pretén representar-los i «defensarlos». A l'hora del balanç Falange no pot reivindicar ni un sol capítol de la seva obra. Les forces que l'utilitzen la despediran com es despedeix una vella criada mal educada. I encara li faran pagar els plats trencats, carregant-li la responsabilitat de la guerra civil i de la repressió.

Això no significa però que el poble es deixi enganyar per les maniobres monàrquiques. De fet, i a part el gran desig d'acabar amb en Franco «sigui com sigui», el poble resta absent d'aquesta baralla. Sent però, intuïtivament, que malgrat la demagògia, Falange és l'element més reaccionari del conglomerat franquista. Objetivament, qualsevol canvi polític

pot ésser més progressiu: amb una condició: al retorn a les llibertats democràtiques. Es per aquesta reivindicació essencial que es batrà, quan el moment arribi, el nostre poble. Tota altra cosa «s'ho fan entre ells». I això no vol dir que no hi estiguem atents.

¿Què pensa la joventut?

El fracàs del règim és patent en l'esperit de les noves generacions. Ni Falange ni l'Església: llibertat.

La «Revista de la Universitat Central» ha publicat els resultats d'una important enquesta realitzada entre els estudiants de la Universitat. Les respostes a les preguntes són alligadores i constitueixen el més clar exponent del fracàs del règim franquista, que al cap de quinze anys de dictadura absoluta ven escapar-se-li de les mans allò que amb més insistència ha volgut monopolitzar: l'esperit de les noves generacions.

Falange i l'Església, les dues forces que —oposant-se sovint, però d'acord en l'essencial— s'han volgut repartir l'influència de la joventut, mediten avui els resultats, mentre accentuen la baralla per la «successió». Meditem-los també nosaltres: el socialisme, un règim democràtic que faci triomfar la justícia social. Heus aci el que espera avui la joventut de la península.

Dels 206 estudiants interrogats, pertanyents a diverses facultats, 74 p. 100 afirmen que el catolicisme oficial fomenta la hipocresia; 79 p. 100 diu que la llibertat de cultes és compatible amb el catolicisme; 47 p. 100 diuen que l'Església és un obstacle pel progrés científic a Espanya (39 p. 100 diuen el contrari); 71 p. 100 dels estudiants diuen que les Ordres Religioses no deuen ésser preferides per l'ensenyament.

La gran majoria dels estudiants afirma que la masoneria no és la responsable de la guerra civil —tal com ho expliquen els contes de por del «Correo Catalán»—, i no creuen que el protestantisme sigui un dissolvent per la família (més ho és la manca de vivendes). Finalment la majoria dels estudiants defensen l'obra de la Institución Libre de la Enseñanza.

TREVA CATALANA

ACORDS DELS PARTITS I ORGANITZACIONS CATALANES

AT ES

que el poble de Catalunya es troba en la impossibilitat de manifestar-se ni d'emprendre en el moment present una acció positiva per a rehabilitar la seva personalitat nacional i civil.

AT ES

que les forces polítiques i sindicals catalanes que es troben a l'exili tenen com a deure primordial ajudar l'acció dels companys que lluiten a l'interior i expressar al món els sentiments i l'opinió de Catalunya en la mesura que les circumstàncies de lloc i conjuntura els ho permetin especialment per a palesar la protesta del poble català contra el despotisme i la barbàrie que l'endogalen.

AT ES

que els partits i grups polítics socials i nacionals, reunits que sotasignen, degudament representats i amb plena responsabilitat, estan d'acord en mantenir els principis:

- a) de defensar la personalitat nacional de Catalunya amb totes les atribucions que això comporta.
- b) de no acceptar altre règim que el de la democràcia i el respecte estricte als drets de l'home i del ciutadà.
- c) de procurar per tots els mitjans possibles de restablir la pau i la convivència entre tots els ciutadans, independentment dels principis i opinions que cada u lliurement propugni.
- d) de conjuminar l'acció catalana amb la de les forces peninsulars que accepten aquests principis.

ELS PARTITS I GRUPS POLITICS I SINDICALS ACORDEN:

1. Coordinar llur acció i propaganda adreçada primordialment a mobilitzar el poble de Catalunya en defensa de la seva llibertat i a promoure a l'exterior les simpaties i assistències possibles en favor de la seva causa.
2. Sense que cap dels Partits i Grups renunciï a la pròpia ideologia o matis polític o sindical que el distingeix, imposar-se un clima de concòrdia i de cordialitat, que permeti l'eficàcia de l'acció comuna i de la tasca que a cada un s'encomani.
3. Estudiar el programa d'acció nacional i social que en el moment oportú proposaran als catalans per a promoure el gran redreçament popular que ha d'acabar amb la dictadura i instaurar un règim de llibertat i de justícia social.
4. Instituir un Consell de Direcció comú amb representació de cada un dels Partits i Grups que integren la coalició.
5. Posar a la disposició i al servei de l'acció i propaganda comuna els mitjans de que disposa cada sector, posant per damunt dels propis interessos l'interès de la causa nacional i de la democràcia, amb tota lleialtat i en plenitud d'afany i d'esforç.

Paris, febrer de 1955.

CONFEDERACIÓ NACIONAL DEL TREBALL (Sots-comitè de CATALUNYA). — COMITE EXECUTIU DEL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA A L'EXILL — COMITE EXECUTIU DEL P.O.U.M. — ESTAT CATALA (Delegació a França). — CONSELL NACIONAL CATALA (Secretariat a França).

EDITORIAL

DESPRES dels acords d'Avinyó, immediatament posteriors al trasbals que havia remogut intensament la vida política catalana, les organitzacions i partits nacionalistes i obrers existents a França, acordaren reunir-se a Paris per formalitzar la constitució d'un organisme de coordinació i direcció, i elaborar una declaració que interpretés els neguits d'unitat i d'acció que avui són comuns a tots els catalans.

La reunió ha tingut lloc i avui fem públics els acords presos, com és públic també el nostre desig d'aplegar a la tasca de concòrdia, de diàleg i de treball les organitzacions que hi manquen. Els organismes reunits, en efecte, lamentaren l'absència d'Esquerra Republicana de Catalunya, cordialment convidada, i decidiren fer gestions prop dels seus òrgans dirigents perquè vulguin col·laborar a la tasca. Esperem que es venceran els obstacles que encara impedeixen l'incorporació de tots els organismes democràtics emigrats; que es superaran els recels i la desconfiança. La unitat catalana, ha d'ésser, com ha estat sempre, el motor de la coalició que acabarà amb la dictadura. Fora d'aquest camí no en veiem cap més.

Els acords que publiquem són prou clars perquè calgui glossar-los. Les organitzacions que s'ajunten per una labor comuna, no renuncien a llur personalitat: apleguen energies i matisos que

hem de saber respectar i reunir, perquè són un índex de riquesa de vida política. No es tracta d'una confusa amalgama. Es una unió que comença salvaguardant les característiques nacionalistes, socialistes, sindicalistes, dels organismes que resten a l'emigració: llur diversitat és un signe de vigor, com ho és el manteniment de la vida orgànica malgrat les dificultats i el temps transcorregut: això no ha de desaparèixer, al contrari, deu reforçar-se. A desgrat dels anys, i amb totes les imperfeccions que es vulguin, els partits i les organitzacions emigrades expressen una certa realitat política: la del nostre poble, avui endogalat, i que no pot manifestar-se altrament. L'acord de treva i de col·laboració afirma aquesta vitalitat i la transforma en un instrument de combat comú, puix que són comuns els principis que ens ajunten fins a aconseguir la llibertat de Catalunya.

Què hem de fer ara per refermar i utilitzar aquest instrument?

Primer de tot, ja ho hem dit, intentar reunir-hi els organismes que hi manquen. Repetir, sense lassar-nos, que l'organisme d'acord i de treva està obert a tots els matisos democràtics de Catalunya, desarmar amb bona voluntat les reticències que encara existeixen.

Després, sobre tot, actuar conjuntament en la propaganda DE CARA A DINTRE i de cara enfora. Subratlem el primer punt perquè el creiem essencial. El règim franquista entra en la crisi essencial de la seva existència: la d'una successió, que —pels franquistes— deu

assegurar-ne la pervivència, amb unes formes institucionals més sòlides que les de la simple dictadura d'un home. No ens fem il·lusions: pot aconseguir-ho, si nosaltres no sabem combatre. Malgrat la lluita i les oposicions entre els sectors dretans i falangista, a desgrat de la crisi amb els E.U., només hi ha una garantia del triomf democràtic, una sola: que el poble intervingui en la contesa.

Avui no hi intervé, i nosaltres tampoc. La lluita és una simple lluita interna, i els dos costats bel·ligerants —falangistes i conservadors, per dir-ho d'alguna manera— tenen una idea i una por comunes: temen la llibertat i volen excloure les llibertats democràtiques del canvi de règim.

Però nosaltres podem pesar amb tota la força que en puixança existeix al nostre poble i transformar els termes de l'actual situació. Només triomfarem, doncs, si sabem portar tots els esforços de l'emigració catalana vers aquesta direcció, que és la de l'interior. Si sabem ajudar els nostres companys de Catalunya a aquesta feina primordial i urgent de mobilització popular, de propaganda i d'acció democràtica i obrera, que és la del moment present.

L'emigració política catalana no pot assistir passivament i dividida a la batalla. L'exili català ha d'ésser un element essencial en el redreçament de Catalunya. Es per aquesta acció que el M. S. de C. es suma a la treva catalana i vol dirigir-hi el bo i millor dels seus esforços.

Miguel Gayolà exposa el criteri del MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

DAVANT d'una sala plena de militants de les diverses organitzacions exilades, i amb assistència de les principals personalitats d'aquestes organitzacions residents a París, el nostre company Miquel Gayolà, del Consell General del M. S. de C. exposà el criteri del partit, contestant així l'enquesta pública que els Comitès Departamentals del P.S.O.E., Moviment Socialista de Catalunya, E.R.C., P.O.U.M., P.R.F., I.R., i U.R. organitzen a la capital del Sena. Ens és difícil, en el curt espai que disposem, de resumir la conferència del nostre company que parlà, amb claredat i concreció, sense escamotejar els problemes ni defugir les responsabilitats. Els que coneixem el nitid historial de militant obrer del company Gayolà, sentim al escoltar-lo la satisfacció de saber que, a través de les seves paraules, parlaven els darrers trenta-cinq anys de la història del nostre moviment obrer català: tan ric d'experiències, de decepcions i d'esperances. Els amics que no ens coneixien prou bé —en aquest exili que és també una font de coneixença— podien veure en quina assaonada terra està arrelada la nostra acció i preveure els fruits que un dia, donarà.

Breu introducció històrica: la República fou el resultat d'un esforç llarg i doloros. — Gayolà comença fent un breu però precisa introducció històrica. La situació espanyola, a finals del segle passat posava de relleu el buit fonamental de la revolució democràtica. Si en la vida dels pobles els cal passar per un seguit des transformacions clàssiques, al nostre país ha faltat aquest període: el del liberalisme econòmic, el de la democràcia burgesa. Ha faltat el lliure exercici de la democràcia liberal sense el qual l'educació de les masses és més lenta. Quan el 1898 s'esfondraren les restes d'un imperi ja miserable es clogué un capítol d'incapacitat i de vergonya. Es tancà una porta que devia restar closa fins l'any 1931. I, per ésser justos, hauríem de dir que l'any 1931 tampoc s'obri del tot: només s'entrellucà.

Gayolà estudià després —ara, que és d'actualitat—, el període trist i gris de la restauració borbònica. «Els homes que devien instaurar la monarquia eran ja polítics vells, desacreditats, alguns corromputs, representants dels partits anomenats històrics.» «Aquest quadre poc afalagador era presidit per una església puixant però obtusa, paralizadora de tot esperit de progrés i de renovació.» L'Exèrcit, acostumat al pronunciamiento tradicional xuclava les energies del país. Al camp andalús els pagesos cobraven salaris de misèria i treballaven 130 dies l'any. El 45 % de la població no sabia llegir. Espanya portava un segle de retràs en relació als altres països europeus. Els vells polítics es tornaven per anar aguantant la barca, sense port on atacar.

Entre els factors positius Gayolà examina el que representaven els diferents dirigents republicans —Soriano, Lerroux, Elasco— sovint dividits per baralles personals. Les fusions i les escissions recorden la tela de Penelop, que no s'acaba mai de teixir.

En el camp obrer, en canvi, s'organitza seriosament l'acció política i sindical. El 1908 el partit socialista tenia prop de 30.000 afiliats mentre s'organitzava també —amb consignes anti-parlamentàries, antipolítiques—, l'acció dels anarquistes.

A Catalunya l'agitació nacionalista també contribueix a acreïxer el malestar. 1909. La setmana tràgica. La repressió. Ferrer i Guàrdia. 1917: l'assemblea de parlamentaris, la vaga revolucionària. Al final de la guerra, la crisi política,

econòmica i social arriba al màxim. Martínez Anido vé a Catalunya: repressió contra els sindicats obrers i contra el catalanisme. «Desastre al Marroc, i finalment la dictadura.» Aviat però les forces d'oposició s'alcen: el 1923 ja a Vera, el 1925 a Catalunya, el 1926 hi ha un complot de generals. El 1927 Macià s'alça a Prats de Molló. El 1929, Sanchez Guerra dirigeix una revolta militar a València. La dictadura s'enfosa finalment el 1930 deixant una estela de corrupció. Les forces republicanes, socialistes i catalanes se concerten a San Sebastià. Les eleccions municipals a les grans viles donaren un triomf esclatant a les esquerres. La monarquia, però no caigué per aquest sol resultat electoral. La República «fou el punt final d'una llarga caminada plena de lluites i de sacrificis».

El fracàs de la II República. — Miquel Gayolà estudià després breument l'etapa republicana. «El problema de la terra, el problema de les nacionalitats, reclamaven intervencions ràpides i decisives.» «El primer equip ministerial es neutralitzà sovint mentre que les masses obreres i camperoles, sovint ineducades, s'impacientaven. S'irrita els grans terratinents sense fer la reforma agrària que era urgentíssima, s'irrita l'Església, però no es donà satisfacció a la classe treballadora ni als camperols.» «A l'Exèrcit, es feia una bona tasca de depuració, si s'hagués dotat de comandaments de confiança a mesura que es treien els dubtosos.» El problema de les nacionalitats es resolgué a mitges. L'autonomia es concedí després de buidar-la de molta substància. Després de la «sanjurjada» el Partit Socialista ha d'abandonar el poder. Però el Partit Socialista era l'espina dorsal de la República; l'espina dorsal, no el cervell, la direcció. I aquest fou el drama: sense classe mitjana, sense petita burgesia ni partit republicà ben organitzat, el Partit Socialista degué balancejar entre dues concepcions i no pogué jugar el paper que li pertanyia. Després del sis d'Octubre la situació es precipita per tot arreu. Després del triomf electoral del 16 de febrer, els militars conspiren: les dues Espanyes van a resoldre amb les armes la disputa que les urnes ja havien fallat. La classe treballadora, defraudada i tot, es batrà per defensar el dret a menjar, a pensar, a viure, i ja coneixeu el que seguí. No és ara el moment d'examinar aquesta essencial experiència del nostre poble.

Les questions de l'enquesta. — El nostre company comença per dir que és essencial avui comprendre el món com és. «El nostre ressentiment és essencialment sentimental, i en política aquesta reacció no juga gaire mai un paper positiu. Hem de viure de fets, de realitats. I la realitat és que hi ha hagut unes fallides per part nostra. Ara el que cal és que cada partit, cada organització, accepti les seves responsabilitats.» «Es possible trobar un terreny d'entesa que ens permeti establir un pacte d'acció comú? Crec que sí. Som nosaltres, nosaltres sols els que hem de provocar el xoc psicològic que en el moment oportú espolsi l'inèrcia que ens corseca. Recordeu l'esperança de la vaga del 51.»

1.—¿Com i quan es produirà l'inevitable transició? No es poden fer oracles. Però podem dir: quan es produïxen un conjunt de circumstàncies determinants, és a dir: Descomposició política i econòmica, ruptura de les forces que sostenen el règim malgrat llurs divergències. I quan davant d'aquesta situació sapiguem oferir l'alternativa d'un organisme sòlid i representatiu. I quan aquest organisme sàpiga interpretar l'hora i les formes de la seva intervenció. Si som capaços d'aquesta organització podrem madurar certs fets i impedir que es realitzin certs projectes.

2.—¿Com es produirà? Imprevisible. Potser algú no recorda que l'origen accidental de la setmana tràgica fou el descontent per una cursa de braus. La vaga del 51, començà per la puja de tarifes del tramvia. Es per això que hem d'estar doblement preparats. A l'Espanya d'avui tot és possible.

3.—¿Qui pot accelerar-la i conduir-la a terme? En principi, en el pla nacional, les organitzacions que han organitzat aquests actes, amb les centrals sindicals. Les sindicals han estat sempre a Espanya la cèl·lula viva de totes les manifestacions liberals. No poden restar absents, ni dels preliminars ni de l'actuació més tard. Cap projecte no pot ésser viable sense la presència de les centrals sindicals.

4.—¿Com podríem trencar els particularismes doctrinals i tàctics que impedeixen l'eclosió de l'impuls popular, capaç d'acabar amb la dictadura? «Els particularismes doctrinals no han d'ésser cap obstacle: al contrari. No es tracta de fer una amalgama dels partits i de les organitzacions existents. Cal que cadascú conservi la seva personalitat. Però hem d'imposar-nos una treva en les lluites de l'exili. Devem operar una vasta campanya de reagrupament a França, i a l'estranger. Cal reintegrar a la vida política els centenars i milers d'emigrats que vegeten avui al marge de les organitzacions. L'exili no és solament Toulouse, París o Perpinyà: cal fer un treball de represa política i orgànica a tot arreu.

5.—¿Quin procediment o tàctica internacional hem de seguir? Cal donar primer da tot al món exterior la sòlida garantia del nostre redreçament, dels nosres plans, dels nostres projectes d'acció, de la nostra plataforma de govern. Després ho i demanant la seva ajuda, hem d'actuar i demanar el seu arbitratge, si les circumstàncies ho reclamen. Cal saber en quina situació s'ha col·locat el franquisme amb el pacte i tractats que

(Segueix a la pag. 4.)

Sense permis de la CENSURA

EL NOU «DELEGADO» DE LA C.N.S.

El nou «delegado» provincial de la C.N.S. és el senyor Gonzalo Marco Chacón, molt conegut a casa seva, però perfectament desconegut dels obrers catalans que diu representar.

Ha estat rebut amb entusiasme pel virei Acedo, pel Sr. Simarro, i també pels diferents funcionaris de l'aparell parasitari falangista que vol fer «la revolució» ara que li prometen la monarquia.

Del Arco li ha fet una interjecció. Hi ha una pregunta particularment important que el delegado no ha contestat: «El bisbe de València—un demagog que continua recolzant el règim de misèria que diu desaprovat—ha dit que cap espanyol, amb família, no pot viure avui amb un ingrés inferior a cinquanta pessetes diàries. Què hi diu vostè?» El «delegado» no hi diu res. Parla dels preus, del salari, de la productivitat, però no diu res en concret.

Senyor «delegado»: «Pot viure vostè i la seva família, a Barcelona, amb 50 pessetes diàries?» Contèsti a la pregunta, i si no, dimiteixi d'un càrrec qui li han donat per oprimir els treballadors.

Société Générale d'Impression
Toulouse

Le gérant : A. IBORRA

Enquesta pública a Paris

(Vé de la pag. 3.)

segurament contenen clausules secretes. Si comencem a cridar, abans de conèixer-los, que no reconeixem res, és evident que no serem acollits amb els braços oberts. Una altra qüestió: tindrem prou força per defugir l'absurda política de «blocs»? La nostra situació geogràfica, ens permet una altra política d'aliances que l'occidental? El neutralisme seria possible? Es que, a més, el neutralisme és una posició justa?

Com a treballador i representant d'un partit obrer, dic que la classe treballadora avui no està obligada a acceptar cap dels blocs en presència. Els interessos obrers no els representa ni l'Orient ni l'Occident. La classe treballadora ha de crear la seva pròpia política. Però el Moviment Obrer ha sortit molt malparat de la darrera guerra, i ara paga les conseqüències de la gran esfondrada. És molt probable que per fer coincidir els nostres interessos amb els generals ens caldrà regatejar, discutir, llimar moltes aspereses.

6.—Quina forma podria prendre la direcció comú de la lluita? Cal extirpar la desconfiança que ens paralitza. Si hi reeixim la resta és una qüestió de forma: un Comitè o Consell de Lliberació, amb un comitè executiu, amb secretariats... l'important és el fons, no la forma, repteixo.

7.—Com podríem resoldre el problema de les autonomies regionals? Vull expressar-me amb tota claredat: cal anar a la

ESPANYA A LA L'O. I. T.

Després d'entrar a l'UNESCO, el règim franquista acaba d'esser admès com a observador a la ONU i a l'Organització Internacional del Treball.

A l'UNESCO, el franquisme pot fer-hi un paper galdós: pot explicar, per exemple com s'organitzen els afusellaments de poetes i d'historiadors; i citar com exemple els assassinats de Garcia Lorca i de Carles Rahola. Igualment pot il·lustrar amb el propi exemple un esforç persistent de genocidi cultural contra la llengua i la cultura catalana. També podrà explicar com es pot fer que, en un país on les lleis exigeixen l'escola obligatòria, hi hagi un milió d'infants sense poder-hi assistir per manca de locals i de mestres.

A l'O.I.T., els delegats franquistes seran escoltats si volen explicar el següent: L'Anuari Estadístic d'Espanya d'aquest any, afirma que els treballadors que guanyaven 100 de salari «real» l'any 1936, guanyen actualment, en les diverses professions:

Minaires, 48; metal·lurgics, 46; textil, 49; agricultors, 52; ferraes, 52; paletes, 49; fusters, 56; picapedrers, 48; pintors, 50; sabaters, 53.

Com ha aconseguit el règim espanyol aquesta baixa general del nivell de vida a la meitat del que era el 1936? Podrien explicar-ho els representants falangistes que en són els responsables? Els representants del sindicats obrers els ho demanaran.

NO HI HA ELECTRICITAT, PERO ES MES CARA

Segurament per compensar la manca d'electricitat, el ministeri d'Industria acaba de prendre una mesura «revolucionària»: apujar les tarifes. A partir del mes d'Abril, l'augment del preu serà del 11,50% per kWh.

Es la millor manera de fer callar els que protesten per la manca d'electricitat. Ningú no podrà queixar-se que el ministeri no fa res: comença per apujar els preus.

LA POLICIA CONTRA ELS ESPORTIUS

El diumenge, dia 6 de mars, al camp de les Corts s'hi congregaren com sempre els esportius de Barcelona per assistir al partit Madrid-Barcelona. La policia donà proves de nerviosisme tota l'estona, i al final, un petit accident de la circulació, provocà una violentíssima intervenció del servei «d'ordre» (1), el qual apallissà sense mesura els ciutadans que caigueren a les seves mans. Més de 200 agents, amb la goma a la mà, atacaren la multitud per les grades del camp. Hi hagué diversos ferits. I hi hagué sobretot cridòria unànim dels 60.000 espectadors: Lladres! bandits!

Quan dimiteix el governador civil? Quan marxarà el senyor Acedo, que ja fa quatre anys que suportem, i que és odiat i menyspreat per tots els catalans?

MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

El Consell General del M. S. de C. ha acordat la convocatòria del proper Consell de Coordinació, el qual tindrà lloc —en principi— el mes d'agost a la vila de Perpinyà.

A partir de la publicació de la present nota, es començarà a editar el Butlletí Interior de Discussió, on es publicaran tots els treballs que s'enviïn al C. E., destinats a fer el més profunda possible la discussió interior.

En el moment oportú es publicarà l'ordre del dia definitiu, i la data i lloc exactes de la reunió. Tots els militants del M., deuen des d'ara participar al període de discussió.

Administració

Acusem rebut de les següents quantitats:

M. Matleo, de Oloron, 300; Francisco González, 200; Secció de Perpinyà, 3.600; M. Antic, de Costa Rica, 14.200; M. S. Moret, Perpinyà, 3.000; XXX, de Perpinyà, 500; Juan Nolla, Perpinyà, 500; Anton Verdu, Perpinyà, 500; Pere Junoy, de Peyrestortes, 500; Josep Escola, de Servian, 205; Francisco Teixido, Les Varennes, 250; Secció de Toulouse, 5.390; J. Estaran, Toulouse, 680; M. Miguel, Toulouse, 560; C. Bagües, Toulouse, 500; Secció Toulouse, 575; Suscripció Elena, Toulouse, 250; S. Panès, de Nice, 1.000; Secci de Burdeus, 5.800; Jean Masot, de Paris, 1.000; Lluís Pi, de Moulins, 500; C. Deshayes, Paris, 100.

LISTA D'AJUDA

Angela Batalle, de Perpinyà, 500; Pere Junoy, de Perpinyà, 500; Enric Brufau, 200; J. Gonzalez, 300; Joan Nolla, 500; Anton Verdu, 500; M. Serra Moret, 1.000; Antics de la 29 Divisió, 3.400; Secció de Mexic, 6.800; X., 500.